60e jaargang.— N° 7$. 9 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 4 October 1913.

Men schrijft in te Tongeren bi **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitg: er, **Groote Markt, te Tongeren.**

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, **4** fr. per jaar
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centie^mm

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

GENOT.

Woord vol verleiden-len klank, dat nog alleen tot de harten schijnt te kunnen spreken. Heel ons maatschappelijk leven rolt slechts nog hier op : veel werken, veel winnen, veel genieten !

Genieten ! Het wordt de gevolgtrekking van alles. Het is het eenigste wat nog bij machteblijkt te zijn onze nijverheid met hare behoeften aan werkersarmen en geesteskrachten, aan den gang te houden in al haar machienen-gedaver en haar koortsig verkeer.

Werken, omdat het een gebod is ;

Werken uit plicht, om aan een paar krank gezwoegde ouders met het onmisbare levensbrood den tol van dankbaarheid te betalen ;

Werken uit liefde, om met den arbeid van zijne handen beminde **wezens in leven te houden en gelukkig te maken ;**

Werken uit een edelen zucht naar zelfvolmaking, naar meer ontwikkeling, naar meer ontzag en waarde als mensch in de samenleving : Hoe weinigen denken daar nog aan ?

De geest van genot, met zijn ikzucht, met al zijn stoffelijkheid, met al zijn zinnenlust heeft al de klassen der maatschappij aangetast, en is binnengedrongen tot in de hoeken van onze kleinste steden en dorpen.

Daarmede gaat alle schoonheid in het leven te loor. Daarmede snijdt men de vleugels af aan al de idealen.

Werken schijnt nog alleen eene wet te zijn, voorgeschreven door dien tiran die in zoo vele harten ten troon zit : het genot.

Gij antwoordt mij : daarmede bloeit het nijverheidsleven toch voort. De fabrieken dreunen van stoomgeweld en weefgetouwen ; de rijk bevrachte handelschepen varen de haven in en uit ; de treinen volgepropt van handelsreizigers en finantiemannen gaan dag en nacht door 't land ; de velden dragen goede oogsten.

Inderdaad ; doch een volk leeft niet alleen van brood en geld. Dat maakt er een groot volk van. Aan zijn hoofd moeten er andere « werkers » staan, mannen van idealen en gedachten, die zijne krachten en zijne rijkdommen richten en beheerschen, die het eene hoogere baan van beschaving doen bewandelen, waarop het — het weze dan nog zoo klein in de afmetingen zijner grenzen — met de grootste volkeren gelijken tred zal kunnen houden.

/ Die « werkers » zijn diegenen die nooit hebben geknield voor 't Gouden Kalf en 't Genot ; het zijn de mannen met wilskracht, met edele betrachtingen en grootsche plannen.

Voor hen moet er op eenen dag van arbeid, geen avond van ontzenuwend zingenot volgen.

De belofte van een rood-laaiend feestverschiet is niet de veerkracht die hen in 't werken standvastig moet opzweepen en voortjagen.

Zij werken in kalme zelfbeheersching, in een drang naar meer weten, in eene behoefte aan meer schoonheid voor hen en hun volk, in een verlangen om op te stijgen naar hoogere toppen, waar zij de wereld in een schooner daglicht kunnen aanschouwen ; waar boven het leven grootschere vergezichten opengaan.

En gelijk zeldzame bergkruinen boven de vlakten, zoo beheerschen de figuren van die « werkers » heel hunne omgeving.

Het zijn mannen met klinkende namen, waaraan het Genot geen pak heeft gehad en die in dit vergankelijk leven heerlijke en machtige dingen uitwerken.

Eilaas, al de anderen, met duizendtallen, ze wroeten als slaven, met de schoudersgedwee gebogen onder het prangend juk : veel werken, veel winnen, veel genieten !

BUITENLAND

Frankrijk

EENE FORTUIN WEGGESTORVEN. — Een landbouwer uit den omtrek van Charolles had jaren lang gezwoegd en zuinig geleefd, zoodat hij nu een schoon fortuintje bezat. Doch waar zijn geld nu verborgen ? onder een boom, in den haard ? Neen, dat was te gevaarlijk. Het best van al was nog zijn goud- en zilverstukken op den zolder in een graanzak op te sluiten : niemand zou er ooit aan denken zijn geld daar te komen stelen.

Zoo gezegd, zoo gedaan ; het geld werd in een zak opgesloten en tusschen de andere graanzakken gelegd. Nu kon de gierigaard gerust slapen, want van de dieven had hij niets meer te vreezen. Alles was opperbest, doch na eenige maanden had onze gast meel noodig : hij riep zijn gebuur den molenaar binnen, en wees hem op den zolder de graanzakken aan, die hij mocht weghalen. De molenaar nam de zakken mede en schudde die thuis boven de molensteenen uit. Doch terwijl hij in eene naburige kamer een pijpje zat te rooken hoorde hij een eigenaardig gereutel. Hij ging zien en zag nog juist de laatste graankorrels met eenige goudstukken tusschen de molensteenen verdwijnen. Hij liep onmiddelijk het meel dat er als een geel blinkend stof uitzag, naar zijn eigenaar terug dragen.

Deze had vergeten zijn geld uit den zak te halen en zit nu op een handsvol stof, waarvoor hij jaren lang gezwoegd had, ontroostbaar te mijmeren.

— DOOR APACHEN AANGEVALLEN. — De wed. Bonnet, groentenverkoopster, wonende met hare 17jarige dochter in de Mercadetstraat, te Parijs, werd Maandag in hare woning door apachen erg mishandeld.

Hare dochter had een jaar geleden kennis gemaakt met Raymond Bohet, 20 jaar oud, eenen leegloper, wonende te Clichy. De keret die zich zeer slecht gedroeg werd na eenigen tijd door het meisje afgezegd ; Bohet besloot zich te wreken.

Maandag avond, rond 7 ure, kwam Bohet in gezelschap van drie apachen, naar de woning van de wed. Bonnet afgezakt.

Daar men weigerde te openen, stampten de bandieten de deur in.

Een hond die naar de woestaards sprong, werd door Bohet den buik opengereept. De ellendeling nam alsdan de wed. Bonnet vast en doorkerfde haar met messteken, terwijl de drie andere bandieten, de dochter en eenen gebuur met hunne messen aanvielen.

Op het hulpgeroep der slachtoffers kwamen de geburen toegesneld. Drie der apachen werden aangehouden ; de vierde die erin gelukte te ontsnappen, wordt opgezocht.

De drie slachtoffers werden in bedenkelijken toestand naar het gasthuis Lariboisière overgebracht.

— EEN HEEL GEZIN VERMOORD. — DE FAMILIE MATHIS. — In de gemeente Landreau, op eenige kilometers van de stad Nantes, werd eene kleine hoeve uitgebaat door de familie Mathis, bestaande uit den landbouwer Mathis, zijne vrouw, hunne vier kinderen en de grootmoeder weduwe Mathis, 79 jaar oud. Behalve den landbouw, was de wijnoogst ook een der voornaamste bezigheden van de familie Mathis. In de maand juni laatst nam Mathis een jonge hoeveknecht in dienst, Marcel Girault, 15 jaar oud een koppig en weerspannig kereltje, dat meermaals strenge berispingen opliep van wege Mathis.

Dinsdag had de landbouwer zich weerzal verplicht gezien zijnen hoeveknecht eens duchtig onderhanden te nemen. Die berisping beviel den knaap niet en deze besloot zich op schrikkelijke wijze te wreken. Inderdaad, zijne wraak is ijselijk geweest, want de gansche familie Mathis is door zijne hand uitgemoord.

IJSELIJKE SLACHTING.

Rond 10 ure was de familie Mathis te bed gegaan. In de eene kamer sliepen de landbouwer, zijne vrouw en eene meid ; in de tweede kamer vernachten de oude grootmoeder en de vier kinderen, 8, 7, 5, en 2 jaar oud.

Te midden van den nacht, toen in de hoeve alles in de diepste rust gedompeld lag, stond Marcel Giroelt, die in den stal sliep op en ging in huis, waar hij zijnen meester wekte. Hij zegde aan dezen laatste, dat er eene vrouw in den stal aangesukkeld gekomen was en dat deze op sterven lag. Dit was een voorwendsel om Mathis naar den stal te lokken.

De landbouwer stond op en begaf zich naar den stal, met het goed gedacht de zieke vrouw behulpzaam te zijn. Marcel Girault volgde hem op de hielen. Onder zijner trak hield hij eene scherpe bijl verborgen. Toen zij in den stal gekomen waren, trok Girailt de bijl te voorschijn, sprong op zijnen meester en kapte hem schier het hoofd van de schouders. De man viel dood ten gronde.

De jonge moordenaar liep dan in huis. Hij drong in de slaapkamer van de echtgenooten Mathis en de meid en vernuste beide vrouwen in haren slaap. Hij kapte haar de keel over en verminkte ijselijk de twee lijken. Hij kapte het hchaam der echtgenoote Mathis openen sleurde er de ingewanden uit. De arme vrouw moest binnen kort moeder worden.

Daarna drong de bloeddorstige kerel in de tweede slaapkamer. Met eene schrikkelijke razernij vermoordde hij er met zijne bijl de oude grootmoeder en drie der vier kinderen, 8, 7 en 2 jaar oud. Het kind van 5 jaar oud was aan de slachting ontsnapt, daar Girault het niet gevonden had.

AANHOUDING VAN DEN MOORDENAAR.

Na zijne afschuwelijke slachting ten uitvoer gebracht te hebben, verliet Girault de hoeve en ging het overige van den nacht doorbrengen in een onbewoond huisje, in de nabijheid.

Woensdag morgend bemerkten de geburen van Mathis dat in dezes hoeve alles gesloten bleef en er geen leven te bespeuren viel. Dit wekte argwaan op. Eenige geburen kwamen op de hoeve In den stal ontdekten zij het lijk van den landbouwer. Dangingen zij in huis, waar zij de zes andere lijken in groote bloedplassen uitgestrekt vonden.

Onmiddellijk werden de gendarmen verwittigd, die zonder dralen naar de hoeve snelden en er de schrikkelijke misdaden vaststelden. Zij vonden het zonderling dat de knecht verdwenen was. De vermoedens vielen op dezen kerel en de gendarmen gingen aanstonds op zoek.

Zij ontmoetten langs eenen veldweg Marcel Girault, die zich naar de woning zijner ouders begaf, in de nabijheid gelegen. De gendarmen hielden hem aan en vroegen hem wie de moorderij gepleegd had. Met eene walgende schaamteloosheid bekende de jeugdige schurk dat hij de familie Matis uitgemoord had om zich te wreken over de berispingen, die zijn meester hem voorgehouden had. Toen de kerel vernam dat het 5jarig kindje aan de slachting ontsnapt was, drukte hij daarover zijn groot spijt uit. De gansche familie Mathis moest door zijne hand uitgemoord worden, zegde hij.

Zooals men begrijpen kan, heeft dit bloedig drama in de heele streek eene diepe verslagenheid teweeg gebracht.

Spanje

Vreeslijke ramp aan de Fransche grens. — Een groot tempeest woedde dinsdag nacht over Cerbera (Spanje) en omstreken. De bliksem doodde op de Groote Markt drie personen en stak verscheidene huizen in brand. Er zijn zeven vermisten en verscheidene gewonden. Een koopwarentrein ontriggelde. Een anderen trein bleef onder een tunnel steken.

NADERE BIJZONDERHEDEN. — Het water, dat in de huizen stroomde, drong ook in eene stapelplaats van calciumcarbuur. Het acetyleengas ontwikkelde zich en aldra volgde er eene geweldige ontploffing. Twee huizen werden vernield en twee andere vlogen in brand. Vijf gezinnen werden onder de puinen bedolven.

Troepen zijn ter plaats. Zeven zwaar gewonden werden naar het gasthuis van Perpignan overgebracht.

De spoorweg tusschen Cerbère en Rerpignan werd op verscheidene plaatsen onderbroken.

De schade zal wel verscheidene millioenen beloopen.

Verscheidene gewesten van Almeria staan ook onder water. De Zuiderspoorweg heeft op verscheidene plaatsen lijnen doorgespoeld. Vele dorpen vragen dringend hulp

Te Barcelona werd een kinderrijtuigje door het water medegevoerd. Twee kinderen verdronken.

Op verscheidene plaatsen moesten de treinen stoppen en konden niet meer voort.

Turkije.

OVERSTROOMINGEN. — *100 slachtoffers.* — *Een half millioen schade.* — De voorgeborchten van den Bosphorus, Therapia, Buyukhere, Sariyar werden dinsdag nacht, ten gevolge der overvloedige regens, onder water gezet. Tal van personen verdronken. Men berekent het aantal slachtoffers op honderd en de schade op ruim 500.000 frank.

Tal van houten woningen werden vernield of spoelden weg.

Eene in opbouw zijnde electriciteitsfabriek is ingestort.

Engeland.

— OPTISCH BEDROG. — In Engeland worden tegenwoordig eigenaardige proeven genomen met forten, batterijen en kanonnen, daarin bestaande, het geschut zoowel als de versterkte werken met even vrijdige strepen te bese ilderen.

De gebezigde kleurtinten vormen zulk een tegenstelling met elkaar, dat de ongewijden op het eerste gezicht zich verbeelden dat deze levendige kleuren voor de vijandelijke schutters juist voortreffelijke mikpunten moeten opleveren.

De strepen zijn inderdaad zwart en wit, geel en zwart, rood en blauw. Deze zonderlinge proeven zijn gegrond op eene ervaring in Afrika opgedaan, waarvan de jagers en verkenners in Indie partij trekken. Zij hebben opgemerkt hoe de strepen op de huid der tijgers, de vlekken op de huid der luipaarden, zoomede de evenwijdige scherp geteekende strepen, wit en zwart der zebra's, al deze dieren in de verte onzichtbaar maken, daar ze met den horizon samensmelten.

De bovenbedoelde proeven hebben geleerd, dat het geoefendste oog volstrekt onmachtig was uit de verte de schepen of forten te onderscheiden, indien deze bedekt waren met veelkleurige strepen, zelfs van de helderste tinten. Inderdaad, een wonderlijk optisch verschijnsel.

BINNENLAND.

HET WEDER. — Wij zijn gedurende dit najaar tot hiertoe met schoon weder begunstigd geworden. Iemand die bijzondere studies gedaan heeft over het weder, schrijft daarover het volgende :

« Er is reeds zeer veel gesproken, geschreven en gewreven geweest over het weder. Meest allen beweren dat het de nieuwe maan is die 't weder leidt en gebiedt ; maar zij bedriegen zich. Het is 't laatste kwartier dat 't roer houdt. Vijftien jaar ondervinding leerde ons zulks en die les ontvingen wij van eenen ouden man, die den gang van het weder zijn leven lang had opgemerkt en aangeteekend, en die het ook had geleerd van eenen even ouden bespeurder.

Het laatste kwartier duurt ruim zeven dagen en is nu begonnen sinds dinsdag van verleden week en is maandag geeindigd.

Is 't goed weder binst geheel het laatste kwartier, dan zal de geheele volgende maand, gedurende dus de nieuwe en volle manen en 't laatste kwartier, omtrent eene maand, het weer goed zijn. Is 't laatste kwartier half goed en half slecht, zoo ook zal de volgende maand maar half en half zijn ; is 't slecht, 't zal ook geheel 't manengeschijn slecht wezen.

Tot slot dus, wij hebben nu een allerprachtig weder gedurende 't laatste kwartier ; en daar het goed gebleven is tot maandag avond, zoo mogen wij een nieuwen zomer verwachten tot 22 october. » Laat ons hopen dat de voorspellingen van al die wijze mannen zich zullen verwezenlijken. De zomer is al slecht genoeg geweest ; dat het najaar nu maar zoolang mogelijk goed blijve.

***

De oude Generaal beloott ons voor de maand october nog schoon weer tot den 10. Van 11 tot 19 koud met eenige regenachtige dagen, afgewisseld met zonneschijn. Van 20 tot 26 koud en droog, zeer schoon voor het seizoen. Van 27 tot 31 slecht weder, regen, wind en storm op de Noordzee.

— EENE VOLKOMEN ZONEKLIPS IN 1914. — De sterrekundigen van den sterrentoren te Greenwich voorspellen voor de maand augustus 1914 eene volkomen zoneklips, die gan ch Europa door zichtbaar zal zijn. Zij zal rond den middag beginnen en heogsi waarschijnlijk een kwart uurs duren.

Het land, waar het natuurverschijnsel het best zichtbaar zal zijn, is Noorwegen.

St-MARD (Virton). — De 19-jarige Gerard Putor, spoorwegwerkman, was in dienst als manoeuver op een koopwarentrein die om 6 1/2 ure 's avonds de statie van St-Mard-bij-Virton verlaat.

Bij de wisselnaald waar de spoorbaan een hocht maakt en waar ook eene kabien is geplaatst, sprong Gerard van den trein, om te zien of de wisselnaald goed was geplaatst, ten einde den koopwarentrein op eene andere lijn te sturen, daar een trein van Bertrix de statie van St-Mard moest binnenrijden.

De jongeling die den trein van Bertrix niet had gezien, werd door de lokomotief gevat en op eenen grooten afstand medegesleept. Het slachtoffer werd het hoofd afgereden, alsook de voeten tot aan den enkel.

— LANDLOOPERS IN BELGIE. — Uit een roadschrijven van het departement van rechtswezen blijkt, dat er einde 1911, te Merxplas 5.417 landloopers opgesloten waren. Op dit aantal trof men er slechts 400 aan, die voor de eerste maal in de kolonie werden opgesloten.

Van de andere waren er 3.799, of meer dan de twee derden, die er ten minste voor de vijfde maal werden heengebracht.

Het zijn dus daar landloopers van beroep en uit ondervinding blijkt, dat eens dat de zucht naar landlooperij in den man zit, het zeer moeilijk, zoomiet onmogelijk is, die neiging uit te roeien.

Alleen het vooruitzicht van een langdurige opsluiting is van aard die mannen eenige vrees in te boezemen. Het departement raadt dus aan, wat de vrijstelling van landloopers betreft, een schitting te doen tusschen dezen die vatbaar zijn voor verbetering en hen die van de landlooperij een beroep maken.

M. ARTHUR VERHAEGEN,
Voorzitter van den Belgischen Volksbond, die verleden Zondag op het Congres te Gent, het voorwerp eener grootsche huldebetooging was, ter gelegenheid van zijn 25jarig voorzitterschap.

BRUSSEL. — AANHOUDING EENER OPLICHTSTER. — Omstreeks 14 dagen geleden kwam eene vrouw in de Maria-Theresiastraat, 7, te Brussel, en bood het dienstmeisje kant te koop aan. Het meisje kocht voor 5 frank van dien kant. Maar daarna vertelde de onbekende aan het meisje, dat zij de toekomst kon voorspellen uit de lijnen der hand.

Het meisje dat zeer bijgeloovig is, liet zich overhalen, en de zoogenaamde waarzegster wist van haar eene som van 45 fr. los te krijgen, als ook hare beste kleederen, welke moesten dienen om de Maagd Maria te kleeden.

Acht dagen later keerde de onbekende terug en perste de dienstmaagd eene som van 30 fr. af, zoogezegd moetende dienen voor het doen van eene bedevaart.

Ook wist zij al de kostbaarheden van de sukkelaarster machtig te worden.

De oplichtster liet hare prooi echter nog niet los, want zondag namiddag kwam zij voor de derde maal de meid lastig vallen, en eischte toen eene som van 50 fr. opdat het geluk van het meisje volmaakt wezen zou.

En waarschijnlijk zou de dienstmaagd nogmaals in de val geloopen zijn, als zij niet had besterkt dat de waarzegster de kleederen droeg die voor de Maagd Maria bestemd waren.

Nu eerst begreep zij met eene aftroggelaarster te doen te hebben en zij riep een policieagent binnen, die juist voorbij ging.

Deze nam de onbekende mede naar het commissariaat der vijfde afdeeling, waar de waarzegster door den policieofficier Daune weldra ontmaskerd werd. Het is eene 45-jarige vrouw, wonende Groendreefstraat, Brussel. Ten haren huize werden groote hoeveelheden kostbaarheden ontdekt, van oplichting afkomstig.

De waarzegster is ter beschikking gesteld van den heer prokureur des konings en achter slot en grendels gezet.

— EENE GOEDE MEID. — Eene eigenares der Gulden Vliesle te Brussel, mevr. V., had eenige dagen geleden eene nieuwe bovenmeid aangenomen, die haar de loffelijkste getuigschriften voorlegde, op naam van Catharina Schmit, 24 jaar oud, afkomstig van Dusseldorf. Mevr. V. ging zondag namiddag uit en het hare woning onder de waakzaamheid der bovenmeid en der keukenmeid. De twee jonge vrouwen spraken over het een en het ander, totdat Catharina Schmit opeens zegde, dat zij lekkernijen ging koopen voor hen beiden. Zij ging heen, doch keerde niet meer terug. De keukenmeid vertelde 's avonds aan mevr. V. wat er voorgevallen was. Deze ging onmiddellijk naar hare kamer en vond er al de meubelen opengebroken. Eene belangrijke som geld, een aantal juwelen en meer andere voorwerpen van waarde waren verdwenen. De politie zoekt haar op.

VOOR TWEE VADERS

TAFEREELEN

uit het leven der Pauzelijke Zouaven

41ste vervolg

Men verdubhelde de rustplaatsen ; doch het was onvoldoende om den lijder te herstellen, en daarbij, men moest vooruit, kost wat kost.

De reuzenschouders van Marten kwamen hier niet zelden van pas ; doch het grieflie den goeden Victor, aldus zijne gezellen tot last te dienen ; en om het te vermijden, hield hij zich sterker dan hij inderdaad was.

Hij kloeg zoo weinig mogelijk van de vermoeienis ; doch meermaals knikten zijne knieën van afmatting en was hij genoodzaakt zich in de bosschen te laten nederzakken.

Hoe meer zij het doel hunner reis naderden, des te vuriger spande de vrijwilliger al zijne krachten in, om het gewenschte oord te bereiken. Het scheen, dat de aandrift zijner edele ziel hem voortstuwde, m te kunnen sterven op dien bodem, geheiligd door het bloed van duizenden martelaren van den God-mensch.

Doch, immer ook namen zijne krachten af ; de vermoeienis werd verscheidene malen bezwijming, en een droge, pijnlijke hoest verried eene borstkwaal, die snelle vorderingen maakte.

Daarbij nog ontstak zijne wonde, nog te versch genezen om alle zorg onnoodig te maken, en toen de arme vrijwilligers eindelijk te Rome aankwamen, dwong eene hevige bloedspuwing, aan de laatste begoocheling over het gevaarvolle van Victor's toestand vaarwel te zeggen.

De brave jongeling had er op aangedrongen, naar Stefano's woning gebracht te worden : hij kende het edelaardig gemoed van Gennaro's bloedverwanten, en hij hield er aan, hun het laatste vaarwel v n den rampzaligen broeder over te brengen, en hun te melden, hoe hoopvol de dood van den berouwenden carbonaro geweest was.

Het was juist bij zijn bezoek aan het kleine gezin der Bianchi, dat de bloedspuwing uitborst, en de goede Stefano bad zijn jongen vriend zoo dringend, de gastvrijheid onder zijn dak te aanvaarden, dat deze wel genoodzaakt was toe te stemmen.

De ziekte was ernstig, men zag het wel. Ook haastte Jozef zich, er in België keanis van te geven Zonder toeven schreef hij eenen brief aan zijne moeder, om de ouders van Victor het droevige nieuws met voorzichtigheid mede te deelen.

Mevrouw Van Dael was juist tijdens de afwezigheid an Morren aangekomen.

— Eindelijk zoo sprak zij, hebben wij nieuws van onze kinderen ; doch het is niet al te gunstig.

— Eilaas ! kreet Mevrouw Morren, onze kinderen zijn dood !

— Integendeel, was het antwoord ; zij zijn te Rome. Jozef heeft geschreven.

— En Victor schrijft het ! Ziet gij wel, dat hij dood is ?

— Zuster lief, ik verzeker het u : hij leeft.

— Den brief, den brief ! ik geloof niets meer ; ik moet den brief zien.

Men moest haar wel voldoen.

— Uw wil geschiede ! zuchtte zij bij het einde der lezing.

Het was de stem des geloofs ; doch zij sloot de stem des harten niet uit. De ongelukkige moeder zakte ineen tusschen de armen harer zuster.

In dien toestand van mateloze smart vond haar de vader van Victor bij zijne terugkomst.

— Wat gedaan ? zuchtte hij radeloos, toen hij na dien pijnlijken slag een weinig tot bezinning kwam.

— Naar Rome ! was het antwoord zijner echtgenoote, die in dit denkbeeld eensklaps nieuwe krachten scheen te putten. Naar Rome ! het zal niet gezegd zijn, dat ons kind zal sterven zonder zijne ouders bij zijn ziekbed te zien. De Heer zal hem bewaren, totdat wij daar zijn ; want in de armen zijner moeder mag hij maar den geest geven.

Reeds den volgenden morgen waren de bedroefde echtelin en op reis naar de Heilige Stad, en thans hadden zij aan Jozef tijding gelaten, dat zij in den voormiddag zouden aankomen.

Het was een groote troost voor Victor, dat vooruitzicht van zijne ouders nog eene laatste maa' voor het scheiden te omhelzen, en er blonk nu op zijn aanschijn eene kalme, maar zoo stralende vreugde uit, iets zoo geheimzinnigs, dat zijne vrienden zelf hem met verwondering beschouwden.

Het huis, dat de twee zouaven met Stefano uitgingen en waarvan de laatste een deel betrok, stak al tegen de omliggende gebouwen van den armelijken Transtevere door zijn uitzicht van welstand en zindelijkheid.

Inderdaad, de Bianchi, otschoon sedert hun verirek uit Napels veel minder bemiddeld dan vroeger, behoorden tot dien stand van lieden, welke te Rome onder den naam van *pani* bekend zijn, of — gelijk wij het zouden noemen — tot de burgerklasse. Zij hadden eene woning kunnen huren in de prachtigere *rioni* van Rome ; doch de oude Bianchi had zich bij voorkeur in den Transtevere gevestigd, om er meer afgezonderd in het midden zijns gezins te leven.

Op eene kamer der tweede verdieping, waar de gordijnen dicht toegehaald waren, zat Nunziata naast het bed van den zieken vrijwilliger. Zij had vurig in haar kerkboek, terwijl zij van tijd tot tijd het hoofd oplichtte en eenen kommervollen blik op den lijder sloeg, om te zien of hem niets ontbrak.

Op eene tafel naast de legerstede stond een kostbaar kruisbeeld, aandenken van betere dagen, en een beeld der onbevlekte Maagd. Het portret van Victor's moeder rustte tegen het voetstuk van het kruis.

Nunziata had, bij eene beweging van den zieke, haar kerkboek gesloten.

— Kan ik u met iets genoegen doen, Victor ? vroeg zij medelijdend.

— Neen, glimlachte de kranke, dan alleen met u wat vroolijker te toonen. Nunziata, waarom toch immer die droefgeestigheid ?

— Ach ! zuchtte zij, kunt gij het vragen ? Weet ik niet, wie u in dezen droevigen staat gebracht heeft ?

— Altijd diezelfde inbeeldingen ! Nunziata, gij moet u die dwaasheden uit het hoofd zetten, als gij mij geen verdriet ilt aandoen.

Het arme meisje begon te weenen.

— Waarlijk, Nunziata, gij doet mij pijn aan.

— Maar, Victor ! snikte zij, kan ik u zoo zien lijden zonder dat mijn hart bloedt ? Is het niet mijn broeder, die u vervolgd en ter dood gezocht heeft, met een onverzoenbaren haat ? Is het niet de hand mijns broeders, die u het doodend staal in de borst plofte ? En ik zou niet weenen, als ik aldus hem, dien ik het meest op aarde beminde, eenen onschuldige, eenen belijder des geloofs zie vervolgen en vermorden ? als ik hem aldus, na de maar even volbrachte misdaad, zie sterven en voor zijnen onverbiddelijken Rechter verschijnen ?...

En Gennaro's zuster begon nog smartelijker te snikken.

Victor liet hare droefheid een weinig tot bedaring komen.

— Nunziata, hernam hij vervolgens op milderenden toon, ik herhaal het, uwe droefheid is onredelijk. Gij spreekt daar van een onverbiddelijken Rechter ; maar heb ik u niet gezegd, hoe troostend de laatste oogenblikken van den armen Gennaro waren ? Ach ! ik vrees voor zijne ziel niet ; hij is berouwend in mijne armen gestorven, en de barmhartigheid des Heeren is oneindig. Neen, neen ! de God van goedheid heeft hem niet te vergeefs de genade van boetvaardigheid geschonken. Gennaro leeft, en als een vriend wacht hij reeds op mijne komst. En gij, Nunziata, gij ziet niets, na zijn verscheiden, dan een onverbiddelijken Rechter ? Wilt gij, dus, wanhopig de oneindige liefde van Jezus' Hart loochenen ?

Nunziata hief het hoofd, dat zij tot dan toe tusschen hare handen verborgen had, omhoog naar den braven jongeling, en een glimlach van troost en hoop, die tusschen hare tranen schitterde, zeide genoeg, wat zalving voor haar lijden de goede woorden van Victor haar in den boezem gestort hadden.

— Ach ! ging de zouaaf voort, uw broeder mag gedwaald hebben, hij mag misdaan hebben tijdens zijn leven ; maar het berouw in zijne laatste stonden heeft alles uitgewischt. Nunziata, hadt gij gezien, zooals ik, met welke tranen van leedwezen hij zijne zondige loopbaan beweende, met welke vurige smeeking hij God en ons allen, u bijzonder en Stefano, om vergiffenis bad, dan bleet er geen enkele twijfel meer over in uwe ziel. Neen, neen ! Gennaro, het kind van zooveel tranen, van zooveel smeekingen, kon niet verloren gaan.

— Victor ! zuchtte zij dankend, gij zijt veel te goed ; gij zijt waarlijk een engel des Heeren.

— Dat hebt gij vroeger nog eens gezegd, glimlachte hij ; maar ik weet, hoever het bezijden de waarheid is.... Gij zult dus in 't vervolg wat opgeruimder zijn, vroeg hij op lossen toon ; meent gij, dat die droevige gezichten mij vroolijk maken ?...

Zij antwoordde niet, en scheen opnieuw in hare droefgeestigheid te vallen.

— Wat beteekent dat ? hernam Victor. Mij dunkt, dat ik nog weinig gewonnen heb ?

Nunziata borst nogmaals in tranen uit.

— Ik kan toch niet vergeten, weende zij, dat het mijn broeder is, die u....

— Maar Nunziata, onderbrak hij haar, gij bedriegt u : Gennaro is de oorzaak niet van mijnen dood.

— En wie anders dan ? snikte zij.

— Hij was niets dan het werktuig der goddelijke Voorzienigheid. Ben ik dan niet genezen van mijne wonde ? En zijn het niet eer de vermoeienissen der reis, die mij, door de toelating des Heeren, deden hervallen, en tot het uiterste brachten ? Wat God beschikt, is goed en voor ons heil. O gelukkige besluiten der goddelijke Voorzienigheid ! zij hebben mij in der eeuwigheid eenen broeder gewonnen, voor wiens heil ik gaarne mijn leven had geoofferd. En wij zijn, hoop ik, nog niet aan het einde der weldaden Gods : Nunziata, gij weet, voor wien ik u zoo vurig gesmeekt heb te bidden. Nog eene zegepraal moet ik behalen, en dan zal ik juichend opvaren naar het hemelsch vaderland !... En gij weent, Nunziata, over de schikking van den Alwijze, van den Algoede, terwijl ik de wonde, die ons zooveel heils verschaft, gelukkig noem ? En gij zoudt mij alleen laten ju chen over al de zegeningen des Allerhoogsten ?... Nunziata, heb ik mij dus bedrogen over uw geloof, over uwe godvruchtigheid ?...

Victor hijgde naar zijnen adem, afgemat door de inspanning, welke deze lange rede hem gekost had.

— Welnu, gaf Nunziata opstaande ten antwoord, ik zal trachten, in 't vervolg opgeruimder te wezen ; want wie toch zou aan uwe zoete troostwoorden wederstaan ? Maar thans, lachte zij beveiend, wil ik, dat gij wat zwijgt en rust ; gij put u zelven uit om anderen op te beuren.

— Ach ! antwoordde hij met vroolijke kalmte, wat maakt dat ? mijn tijd is toch maar kort meer hier op aarde.

— Zeg dat niet, riep zij, zeg dat niet ! het doet ons pijn. Victor, wij zullen u, met Gods hulp, genezen ; wij zullen bidden, bidden !...

— Ik verlang de genezing niet, onderbrak hij ; want God roept mij. Alleen mijne ouders wensch ik nog eens te omhelzen, en zij zullen weldra hier zijn.

Op dit oogenblik hoorde men iemand de trap opkomen, en kort daarna werd de deur der kamer geopend.

Het was Jozef, die binnentrad, om den zieke langzaam tot de komst zijner ouders te bereiden ; doch nauwelijks had hij eenen voet in de kamer gezet, of Victor riep hem toe :

— Waar zijn zij ? Ik wil hen zien. O, last hen niet langer toeven !

Bijna terzelfder tijd weerklonk een dubbele kreet op de trap.

— Mijn Victor ! mijn kind ! galmde het uit den mond der beide ouders.

— Vader, moeder ! nokte hij hun tegen.

En in een oogwenk lagen zij in elkanders armen.

Zoo genoten zij eene lange pooze, zonder spreken, het zalgend genoegen van het wederzien.

Daar zijn van die stonden in des menschen leven, waarin de overmaat des gevoels, elke uitdrukking der spraak onmogelijk maakt. Doch luider, doch beter dan elke taal spreekt alsdan de stem des harten, en geen ander oor dan het oor des harten is vermogend om de woorden op te vangen en te verstaan, die de lielde dus inwendig lispelt.

['t Vervolgt].